

foi, il convient donc de tenir compte de toutes les circonstances de fait propres au cas d'espèce, sans qu'il ne faille nécessairement se référer à l'un des cas visés à l'article 21 du règlement.

Appliquant cette règle au cas qui lui est soumis, la Cour décide que parmi ces facteurs pertinents figurent notamment les conditions dans lesquelles a été obtenu l'enregistrement de la marque qui a servi comme base pour l'enregistrement du nom de domaine en cause pendant la période de 'sunrise', et celles dans lesquelles le nom de domaine de premier niveau.eu a lui-même été enregistré.

S'agissant des conditions dans lesquelles l'enregistrement de la marque a été obtenu, la juridiction nationale doit prendre en considération, en particulier:

- l'intention de ne pas utiliser la marque dans le marché pour lequel la protection a été demandée;
- la présentation de la marque;
- le fait d'avoir enregistré un nombre élevé d'autres marques correspondant à des dénominations génériques; et

– le fait d'avoir enregistré la marque peu de temps avant le début de l'enregistrement par étapes de noms de domaine de premier niveau.eu.

S'agissant des conditions dans lesquelles le nom de domaine de premier niveau.eu a été enregistré, la juridiction nationale doit prendre en considération, en particulier:

- l'usage abusif de caractères spéciaux ou de signes de ponctuation, au sens de l'article 11 du règlement 874/2004;
- l'enregistrement pendant la période de 'sunrise' sur le fondement d'une marque acquise dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal; et
- le fait d'avoir introduit un grand nombre de demandes d'enregistrement de noms de domaine correspondant à des dénominations génériques.

Grégory Sorreaux
Avocat Simont Braun

6. INSOLVENTIE/INSOLVABILITÉ

Rechtspraak/ Jurisprudence

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL
BRUSSEL 2 SEPTEMBER 2010

INSOLVENTIE

Faillissement – Gevolgen – Personen – Kosteloze borg – Begrip

Zaak: AR/K/09/2253

Het verzoek van eiseres strekte er in casu toe haar te bevrijden krachtens artikelen 72*bis* en 80, 3de lid Faillissementswet met betrekking tot de persoonlijke, ondeelbare en hoofdelijke borgstellingen die zij is aangegaan voor de terugbetaling van een investeringskrediet toegekend aan de thans gefailleerde vennootschap.

De wet van 20 juli 2005 tot wijziging van de Faillissementswet van 8 augustus 1997 voegde in artikel 80, 3° lid Faillissementswet de mogelijkheid in voor de natuurlijke persoon die kosteloos een persoonlijke zekerheid heeft gesteld voor de gefailleerde, om bevrijd te worden van zijn verbintenissen volgend uit die zekerheidstelling indien die verbintenissen niet in verhouding zijn met zijn inkomsten of patrimonium tenzij hij zijn onvermogen frauduleus heeft georganiseerd.

De rechtbank verwijst naar de *memorie van toelichting* van de wet van 20 juli 2005 waarin het begrip kosteloze borg wordt omschreven als de borg gegeven door "elke persoon die, door bereidwilligheid, verplicht is om de schulden van de gefailleerde te helpen delgen, terwijl die persoon geen persoonlijk belang heeft bij de betaling ervan: namelijk de borg, maar ook de medeschuldenaar die handelt in hoedanigheid van steller van persoonlijke zekerheid" (*Parl.St. Kamer 2004-05, 1811/001, 5-6*). Er wordt aldus verwezen naar de afwezigheid van enig persoonlijk belang.

De rechtbank is van oordeel dat een inbreuk op het algemeen verbintenissenrecht, door toe te laten dat een persoonlijke zekerheidsteller zich toch bevrijdt van zijn verbintenissen, in weerwil van een wettig aangegane overeenkomst dient zo beperkend mogelijk te worden toegepast. Het Hof van Cassatie heeft in dit verband ook beslist dat de kosteloze aard van de persoonlijke zekerheidstelling het ontbreken is van enig economisch voordeel, zowel rechtstreeks als onrechtstreeks, dat de persoonlijke zekerheidsteller kan genieten van de zekerheidstelling (Cass. 26 juni 2008, AR C.07.0596.N en C.07.0546.N, www.cass.be).

In casu oordeelt de rechtbank dan ook dat eiseres, in haar hoedanigheid van levensgezellin van de zaakvoerder van de gefailleerde, een economisch belang had bij het stellen van de borg ten voordele van de bank voor het investeringskrediet dat werd toegestaan aan de vennootschap

gezien het verwerven van inkomsten ook haar ten gunste kwam. Gezien dit economisch belang is de rechtbank van oordeel dat de borgstelling niet als kosteloos te aanzien is, zoals in artikel 80, 3de lid Faillissementswet bedoeld, zodat eiseres niet kan worden bevrijd. Aangezien eiseres zich niet kosteloos borg stelde, dient niet te worden onderzocht of haar verbintenis al dan niet in verhouding is met haar inkomsten en met haar patrimonium.

HOF VAN CASSATIE 24 JUNI 2010

INSOLVENTIE

Faillissement – Rechten van de schuldeisers – Schuldvergelijking

Zaak: C.09.0365.N

Overeenkomstig artikel 17, 2° van de Faillissementswet kan betaling bij schuldvergelijking wegens niet-vervallen of vervallen schulden niet aan de boedel worden tegengeworpen wanneer zij door de schuldenaar is verricht sinds het door de rechtbank bepaalde tijdstip van staking van betaling.

Artikel 1298 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt in het algemeen dat schuldvergelijking geen plaatsheeft ten nadele van de verkregen rechten van derden.

Uit deze regels vloeit voort dat schuldvergelijking na faillissement in beginsel uitgesloten is. Het Hof diende zich echter uit te spreken over de verhouding van deze principiële regel ten opzichte van hetgeen bepaald is in artikel 334 van de Programmawet van 27 december 2004 (hierna: Programmawet).

Artikel 334, 1ste lid Programmawet bepaalt dat elke som die aan een belastingschuldige moet worden teruggege-

ven of betaald in het kader van de toepassing van de wettelijke bepalingen inzake de inkomstenbelastingen en de ermee gelijkgestelde belastingen, de belasting over de toegevoegde waarde of krachtens de bepalingen van het burgerlijk recht met betrekking tot de onverschuldigde betaling, kan door de bevoegde ambtenaar zonder formaliteit worden aangewend ter betaling van de door deze belastingschuldige verschuldigde voorheffingen, inkomstenbelastingen en ermee gelijkgestelde belastingen, de belasting over de toegevoegde waarde, in hoofdsom, opcentiemen en verhogingen, fiscale of administratieve geldboeten, interest en kosten, wanneer deze laatste niet of niet meer worden betwist. Krachtens het 2de lid van dit artikel blijft die bepaling van toepassing in geval van beslag, overdracht, samenloop of een insolventieprocedure.

Volgens het Hof geldt deze bijzondere regeling die gedeeltelijk afwijkt van de bepaling van artikel 1298 BW alleen voor vorderingen die ontstaan zijn vóór de samenloop, zijnde in casu de faillietverklaring. Zij strekt er niet toe een mogelijkheid te geven aan de Staat om een fundamentele afwijking toe te staan van het gelijkheidsbeginsel en het fixatiebeginsel die aan de basis liggen van de artikelen 1298 BW en 17, 2° Faillissementswet.

Het Hof oordeelt dan ook dat artikel 334 Programmawet geen schuldvergelijking toelaat tussen een fiscale schuldvordering ontstaan voor de faillietverklaring van de belastingschuldige en fiscale tegoeden die aan de curator dienen te worden terugbetaald ingevolge de handelsverrichtingen voortgezet door hem na het faillissement van de betrokken belastingplichtige.

Ilse Van de Mierop
Advocaat
DLA Piper UK LLP

7. VERZEKERINGEN/ASSURANCES

Rechtspraak/ Jurisprudence

CONSEIL D'ETAT 21 MAI 2010

ASSURANCES

Accident du travail – Assurance accidents du travail – Système bonus-malus – Arrêté d'exécution du 8 mai 2007

*Union professionnelle des entreprises d'assurances
Assuralia / Etat belge
Aff.: n° 204.191*

L'article 49^{quater} de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail (inséré par l'art. 177 de la loi du 27 décembre 2006 portant dispositions diverses) a instauré un système de bonus-malus obligatoire imposant à toute entreprise pratiquant en Belgique l'assurance accidents du travail de fixer, pour les assurances des ouvriers, son tarif en fonction de la sinistralité et de la taille de l'employeur exprimée en nombre d'ouvriers, dans les limites d'une fourchette comprise entre -15% et